

Sygn. akt II KK 72/20

POSTANOWIENIE

Dnia 21 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puskarski

w sprawie **M. M.**

skazanego z art. 272 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

w dniu 21 maja 2020 r.

wniosku obrońcy skazanego

o wstrzymanie wykonania prawomocnego orzeczenia

na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. i art. 532 § 2 k.p.k. w zw. z art. 275 § 1 i 4 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

wstrzymać wykonanie wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 8 października 2019 r., sygn. akt II AKa [...], zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w W. z dnia 3 grudnia 2020 r., sygn. akt XII K [...];

UZASADNIENIE

M. M. został oskarżony o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k.

Sąd Okręgowy w W. wyrokiem z dnia 3 grudnia 2020 r., sygn. akt XII K [...], w ramach zarzucanego oskarżonemu czynu uznał go za winnego występku z art. 272 k.k., za który wymierzył mu karę 200 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 300 zł.

Po rozpoznaniu apelacji wniesionych przez obrońcę oskarżonego i prokuratora Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z dnia 8 października 2019 r., sygn. akt II AKa [...], zmienił wyrok Sądu pierwszej instancji w części dotyczącej orzeczenia o karze w

ten sposób, że wymierzył M. M. kary roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 200 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 300 zł. W uzasadnieniu wskazał m.in., że podziela pogląd prokuratora, iż celem działania oskarżonego było osiągnięcie korzyści majątkowej, jednak nie zgadza się z tezą, że poczynienie takiego ustalenia przesądza o konieczności skazania oskarżonego za czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. W podsumowaniu wyводу stwierdził, iż „zarzut prokuratora i jego argumentacja nie zasługują na uwzględnienie”. Stwierdził też jednak, że „z uwagi na fakt, iż wyrok został zaskarżony przez prokuratora w całości na niekorzyść oskarżonego, sąd apelacyjny z urzędu uznał, iż kara wymierzona oskarżonemu jest rażąco niewspółmiernie łagodna (...)”, co przemawiało za jej skorygowaniem.

W kasacji wniesionej od prawomocnego wyroku Sądu odwoławczego obrońca skazanego, powołując się na przepis art. 532 § 1 k.p.k. w zw. z art. 9 § 2 k.p.k., wniósł o „wstrzymanie wykonania wyroku Sądu Okręgowego w W., XII Wydział Karny, z dnia 3 grudnia 2018 r., o sygn. akt: XII K [...] zmienionego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...], II Wydział Karny, z dnia 8 października 2019 r., o sygn. akt: II AKa [...] do czasu rozpoznania niniejszej kasacji”. Zaznaczył, że „waga zarzutów podniesionych w niniejszej kasacji jest znaczna, a ich charakter oraz treść w pełni uzasadnia przyjęcie stanowiska, iż istnieje znaczne prawdopodobieństwo ich uwzględnienia, albowiem działanie Sądu II instancji w żadnym stopniu nie zasługuje na aprobatę i miało charakter rażącego naruszenia prawa”. Przytoczył też orzeczenia Sądu Najwyższego wskazujące na potrzebę wstrzymania wykonania orzeczenia, gdy zachodzi duże prawdopodobieństwo zasadności podniesionego w kasacji zarzutu, a wykonanie orzeczenia pociągnęłoby dla skazanego wyjątkowo dolegliwe i w zasadzie nieodwracalne skutki.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Złożony przez obrońcę M. M. wniosek o wstrzymanie wykonania prawomocnego orzeczenia (art. 532 § 1 k.p.k. przewiduje, co do zasady, wstrzymanie wykonania orzeczenia zaskarżonego kasacją) zasługuje na uwzględnienie, bowiem wypada uznać, że wymienione wyżej przesłanki podjęcia takiej decyzji w niniejszej sprawie zaistniały.

Nie przesądzając na tym etapie postępowania kwestii zasadności kasacji, trzeba uznać, niezależnie od poglądu prokuratora o jej oczywistej bezzasadności, iż

prawdopodobieństwo uwzględnienia skargi jest znaczne. Na uwagę zasługuje zwłaszcza okoliczność, że chociaż zarzuty kasacji podnoszą rażące naruszenie przez Sąd odwoławczy przepisów art. 433 § 1 k.p.k. w zw. z art. 427 § 1 k.p.k. oraz art. 433 § 2 k.p.k., to w uzasadnieniu skarżący sygnalizuje, w sposób nie całkiem wyrazisty, ale widoczny, również naruszenie art. 434 § 1 k.p.k., określającego fundamentalny w postępowaniu odwoławczym zakaz *reformationis in peius*.

Przytacza wypowiedzi doktryny, jak też orzecznictwo sądowe wskazujące, że przy braku zarzutu rażącej niewspółmierności kary w apelacji wniesionej na niekorzyść oskarżonego, zaskarżenie wyroku co do winy pozwala na zaostrenie kary, jednakże pod warunkiem stwierdzenia uchybień podniesionych w środku odwoławczym. Akcentuje, że „jak wynika z uzasadnienia sporządzonego przez tenże Sąd (tj. Sąd drugiej instancji – uw. SN), nie uznał on zarzutów oskarżyciela za zasadne, wobec czego nie był on uprawniony do zmiany orzeczenia o karze (...)”. Jak wspomniano, nie uznając zasadności wiodącego zarzutu podniesionego w apelacji prokuratora, Sąd drugiej instancji orzekł na niekorzyść ówczesnie oskarżonego, chociaż w świetle art. 434 § 1 k.p.k. takie postąpienie było dopuszczalne w razie stwierdzenia uchybień podniesionych w tej apelacji.

Mając nadto na uwadze, że wykonanie zaskarżonego kasacją orzeczenia, którym wymierzono skazanemu nieobecną w wyroku Sądu pierwszej instancji karę bezwzględnego pozbawienia wolności, pociągnęłoby dla skazanego wyjątkowo dolegliwe i w zasadzie nieodwracalne skutki, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie. Uznał przy tym, że realia procesowe sprawy nie uzasadniają stosowania wobec skazanego środków wymienionych w art. 532 § 2 k.p.k.